

Népszava, 2008. okt. 24.

## Eörsi István szellemét idézték barátai

Kissé úgy érezheték a három esztendővel ezelőtt elhunyt Eörsi István barátai, kedvelői, olvasói, akik elmentek az Alexandra Könyvesház Karoly körüti klubjába, hogy a Kossuth-díjas (önmaga által Leukémia-díjnak nevezett) költő föltámadt.

A posztumusz találkozás hazigazdai, Pap Ágnes és a költő fia, Eörsi László nem szellemidézésre törekedtek, hanem azt kérték, hogy ki-ki hozza közénk a poéta, publicista, dramáiro, műfordító, korszereplő és magánember gesztusait, gondolatait, szenvedélyét, érzékenységet, dühét és humorát. Merthogy valamennyiben kivételes mesterként szerettük .. mar, aki.

Három esztendővel ezelőtt úgy gondolták, hogy az akkor induló műhelybeszélgetések sorozatot Eörsi Istvánnal nyitják. Azt ígérte, kiszökik a kórházból. Meg is tette, csak hogy az út akkor nem a pódiumhoz, hanem a temetőbe vezetett.

A kádári bíróságok által először öt, majd másodfokon nyolc esztendőre ítélt költő egykor rabtársai szólaltak meg. Mécs Imre visszaadta azt a hallatlan vitalitást, intellektualis erőt, amivel hol humorral, hol a fejben fogalmazott versekkel, majd a börtönben indított iskola tanaraként tartotta a lelket és reményt a tarsiában. Előbukkantak a múltból más cellatársak enléke is: az újságíró Zalaegerszegről, a tanár Mosonmagyaróvárról, a géplakatos Budapestről, akikkel megosztotta a szanszkrit szövegek fordítását. Merthogy erre is használtak, a szeméthyordás szüneteiben. És milyen volt a pályatárs, a költő, a drámaíró? Rola Nemeth Gábor író, Tényi István filmes, Magyar Fruzsina dramaturg, Kolhai Tamás színikritikus, Vagyvölgyi András újságíró mesélt. Felidéztek számos vitát, topregést, oromót és mérgeledést, aminek a végén mindig megjelent Eörsi abszurd mosolya. Vajon mit tenne, mit mondana Eörsi ma, ha élne? – jutott eszükbe a kérdés. Dühöngene, ostromozna és szeretne – foglalható össze a válasz. Szóval, hiába ment el három éve Eörsi István, itt maradt közöttünk – vonhattuk le a szelleme megidézése végen. Szendrei Lőrinc

Népszava, 2008. okt. 24.

## Eörsi István szellemét idézték barátai

Kissé úgy érezhették a három esztendővel ezelőtt elhunyt Eörsi István barátai, kedvelői, olvasói, akik elmentek az Alexandra Könyvesház Karoly körúti klubjába, hogy a Kossuth-díjas (önmaga által Leukémia-díjnak nevezett) költő föltamadt.

A posztumusz találkozás hazigazdai, Pap Ágnes és a költő fia, Eörsi László nem szellemidézésre törekedtek, hanem azt kérték, hogy ki-ki hozza közénk a poeta, publicista, drámaíró, műfordító, korszereplő és magánember gesztusait, gondolatait, szenvedélyét, érzékenységet, duhet és humorát. Merthogy valamennyiben kivételes mesterként szerettük .. mar, aki.

Három esztendővel ezelőtt úgy gondolták, hogy az akkor induló műhelybeszélgetések sorozatot Eörsi Istvánnal nyitják. Azt ígérte, kiszökik a kórházból. Meg is tette, csak hogy az út akkor nem a pódiumhoz, hanem a temetőbe vezetett.

A kádári bíróságok által először öt, majd második fokon nyolc esztendőre ítélt költő egykor rabtársai szólaltak meg. Mécs Imre visszaadta azt a hallatlan vitalitást, intellektualis erőt, amivel hol humorral, hol a fejben fogalmazott versekkel majd a börtönben indított iskola tanaraként tartotta a lelket és reményt a tarsiában. Előbukkantak a múltból más cellatársak enléke is: az újságíró Zalaegerszegről, a tanár Mosonmagyaróvárról, a géplakatos Budapestről, akikkel megosztotta a szanszkit szövegek fordítását. Merthogy erre is használták, a szeméthyordás szuneteiben. És milyen volt a pályatárs, a költő, a drámaíró? Rola Nemeth Gábor író, Tényi István filmes, Magyar Fruzsina dramaturg, Kolhai Tamás színikritikus, Vágvolgyi András újságíró mesélt. Felidéztek számos vitát, topregést, oromót és mérgeledést, aminek a végén mindig megjelent Eörsi abszurd mosolya. Vajon mit tenne, mit mondana Eörsi ma, ha élne? – jutott eszükbe a kérdés. Duhongene, ostorozna és szeretne – foglalható össze a válasz. Szóval, hiába ment el három éve Eörsi István, itt maradt közöttünk – vonhattuk le a szelleme megidézése végen Szendrei Lőrinc